

[Viggo Starcke.]

og under hele priskontrollen. Jeg tør ikke bestemt sige, hvor høj den udnyttede toldbeskyttelse er i dag, og jeg sagde udtrykkeligt i min tale, at de oplysninger, jeg havde, var mange år gamle, men der er jo dem, der mener, at de kvantitative restriktioner yder en endnu større beskyttelse. Vi ved det ikke. Men der er dividender i visse selskaber, som kunne tyde derpå, og i hvert fald står det faktum tilbage, at så længe der gives beskyttelsestold, gives der en faktisk mulighed for at udnytte den, og der gives en faktisk særrettighed til enkelte borgere på andre borgeres bekostning.

Spørgsmålet om kronepolitikken er et meget omfattende spørgsmål, som jeg kun skal sige ganske få ord om, men retsforbundets stilling den 18. september til devalueringen har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i nogen grad misforstået. Vor stilling var ikke den, at man skulle give kronen fri. Vor stilling var den, at man skulle give kronen og erhvervslivet fri samtidig og ikke, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fremstillede det, at vi ville give kronen fri under iøvrigt bundne forhold. Det er en ganske urigtig fremstilling, og jeg vil gerne bede det ærede medlem lægge mærke til det, for jeg synes, jeg har hørt det ærede medlem fremsætte denne urigtige påstand nogle gange tidligere.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte om, at retsforbundets kronepolitik blev betragtet med stor despekt i alle ansvarlige kredse. Jeg forstod ham sådan, at han regner sig selv for at høre til de ansvarlige kredse. Men hvilket ansvar er det ærede medlem egentlig i stand til at bære og kontant stå ved med hensyn til de økonomiske ulykker, som devalueringen har ført ind over den danske befolkning — med de kolossale prisstigninger og den voksende skævhed i bytteforholdet, som denne ulykkelige politik har givet os? Lige efter devalueringen den 18. september forudsagde retsforbundet, at disse vældige prisstigninger ville komme, og vi blev modsagt meget kraftigt af den nuværende højtærede finansminister og den tidligere højtærede finansminister, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, samt den tidligere højtærede indenrigsminister, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, og de hævdede, at prisstigningerne højst ville blive på 2 pct., måske 4 pct. Jeg beklager at måtte give de meget højtærede tidligere ministre delvis ret, idet det i mange måneder var sådan, at de fik ret: prisstigningerne blev kun på 2 pct. — om ugen.

Formanden: Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft har ordet for en kort bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte ret ironisk om, at de økonomiske synspunkter, jeg havde fremført, hvilede på et skøn, og man kunne på det nuværende tidspunkt aldeles ikke skønne, hvordan tingene ville udvikle sig blot nogle måneder frem i tiden. Heroverfor må jeg måske pege på, at udgangspunktet for hele den økonomiske diskussion i landet i dag hviler og må hvile på et skøn, og at det er nationalbudgettets balanceskøn, som er udgangspunkt og grundlag. Det er også det, regeringens politik hviler på, det er et af de skøn, som vi må have som udgangspunkt for vore overvejelser, og det er iøvrigt noget helt rimeligt og naturligt, at man anstiller sådanne skøn. Det gjorde det ærede medlem også selv, han havde — skønt der ikke er noget som helst, der underbygger det — et lysegrønt håb om muligheden af et sig nærmende prisfald. Det er ikke alle, der deler denne opfattelse. Jeg må måske lige kort erindre om, at en det ærede medlem meget nærstående person, formanden for hans parti, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, i slutningen af januar måned i Køge holdt en tale, der var præget af alt andet end det ærede medlems opfattelse og vurdering. Ved den lejlighed sagde det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen, at han ventede voldsomme valutakriser endogså indenfor de nærmeste uger, han så så alvorligt på det, at han ville anbefale forbrugsnedsøkering af kaffe og tekstiler. Det var en anden tale end den, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nu kom med. Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen anlagde altså også ved sine udtalelser et skøn.

Iøvrigt vil jeg gøre det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard den indrømmelse, at han her i dag vil stå som afstemningens sejrherre. Jeg vil blot bede ham betænke, at når det sker, så skyldes det ikke styrke, men svaghed i hans følgeskab.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg har i det hele taget ikke den samme erfaring som det ærede medlem med hensyn til at styrtede ministerier. Når det ærede medlem tænker tilbage i tiden — altså ikke tænker på den tid, hvor det ærede medlem har haft dette livredderjob, selvom jeg forstår at han foreløbig ikke har fået nogen løn derfor — vil han mindes adskillige lejligheder, hvor han har været med til at fælde ministerier. Sidste gang det skete — det skulle venstre måske tænke et øjeblik på —